

TIL RELEVANTE BESLUTNINGSTAGERE OG INTERESSEORGANISATIONER

Fra en gruppe forældre til unge udviklingshæmmede.

Unge udviklingshæmmede oplever forskelsbehandling!

Det er vores erfaring at unge udviklingshæmmede i dag bliver udsat for forskelsbehandling, og at de ikke kan få den uddannelse og udviklingsmuligheder, som de både ønsker og har brug for.

Vores reference er, at vi er forældre på Limfjordsskolen, og vi er så heldige at vores hjemkommune har visiteret vores unge menneske til tilbuddet. Desværre oplever vi nu, at kommende forældre til et tilbud på skolen er begyndt at komme i vanskeligheder, og at deres unge bliver udsat for forskelsbehandling i forhold til "normale unge".

Vores henvendelse handler ikke om Limfjordsskolen, men om erfaringer vi har gjort os som forældre til unge udviklingshæmmede. For at forstå vores bekymring og erfaringer inddrager vi vores egen børn og deres tilbud på Limfjordsskolen som eksempel på udfordringen.

Limfjordsskolen, der er omfattet af rammeaftalen i Region Nordjylland, er en skole for unge udviklingshæmmede, der tager deres STU (Særligt Tilrettelagt Ungdomsuddannelse) i et helhedstilbud, hvor eleven som en del af uddannelsen bor på skolen under det 3 årige forløb.

Skolen blev etableret i 1969 og har som tidligere amtskole været hele Nordjyllands skole for denne målgruppe. Den modtager i dag 43 elever fra 10 kommuner, og har også efter kommunalereformen kunnet bevare det gode samarbejde med de forskellige kommuner. Selvom den er forankret i Vesthimmerlands Kommune, så betragter de fleste kommuner i regionen lidt skolen som "sin egen skole".

Limfjordsskolen har igennem alle årene været en naturlig del af de unge udviklingshæmmedes samlede uddannelsesforløb, og det har for mange unge og deres familier været en selvfølge at skulle på Limfjordsskolen, når deres tid i folkeskolen var afsluttet.

Efterskolelivet på Limfjordsskolen har derfor på mange måde været et kæmpeskridt – væk fra far og mor og en indtræden på en vej mod selvstændighed. Alle elever kommer fra en tilværelse som har været 100% voksenstyret og de interesser, som de fleste kommer med, er interesser som de har adopteret fra far og mor, bedsteforældre eller andre voksne, som har passet dem. Men når de kommer på Limfjordsskolen, så starter en proces med at finde sig selv som ung – og udviklingshæmmede. De unge har brug for at frigøre sig, også selvom det er med støtte.

Oplevelsen med at få kammerater, kæresten, lære at skulle hjælpe til med praktiske gøremål, og prøve at stå på egne ben om end de vakler lidt. Uanset hvor meget støtte de unge får og uanset skridtenes størrelse, så er sejren lige stor.

Limfjordsskolen er en todelt størrelse, og skolen finansieres af Lov 564 af juni 2007 (Lov om særligt tilrettelagt ungdomsuddannelse for unge med særlige behov), bodelen finansieres af

Serviceoven og eleverne under 18 år visiteres efter §52 (årsag) og §67 (institutionstype), og dem over 18 år efter §107.

Skoletilbuddet kan ikke diskuteres, idet eleverne har et retskrav på en ungdomsuddannelse, og denne visitation går uden problemer.

Det samme har været tilfældet med bodelen. Selvom der ikke der er et retskrav her, så har kommunerne i forhold til denne særlige målgruppe siden Servicelovens tilblivelse altid visiteret efter §52, da det har været den §, der bedst passede til det man ønskede. Nemlig at give unge udviklingshæmmede mulighed for at komme på et efterskolelignende tilbud, hvor man kunne tage højde for de særlige behov den unge havde.

I §52 og 67 er der tale om en anbringelse udenfor hjemmet, og det har igennem årene været et ord, som nogle forældrene syntes var lidt svære at sluge. Da skolen har et meget tæt parløb med forældrene har de fleste kunnet leve med disse ord, især fordi finansieringen via denne paragraf gjorde eleverne i stand til at få et tilbud på lige fod med "storebror", der var på efterskole. Selvfølgelig skal "lillesøsteren" også af sted!

Vi kan konstatere at kommunerne er blevet mere stringente i forhold til vurderingen af anbringelsesgrundlaget. Hvis det så er rådgivers vurdering at familien er ganske almindelig og velfungerende, så kan man ikke med loven i hånden sende eleven på et tilbud som Limfjordsskolen, når de er under 18.

Selvom vi oplever, at der generelt er en anden holdning til spørgsmålet, når eleven bliver 18 år, så oplever vi alligevel, at der i nogle tilfælde ikke kan skabes sammenhæng i tilbuddet, og at man imødekommer den unges ønske. Skolen fortæller, at man har haft en ansøger som blev 18 år i november, men eleven kunne ikke få lov til at starte i august, fordi kommunen ikke ville visitere jvf §52. Det var ikke kommunens vurdering, at der var behov for foranstaltninger udenfor hjemmet da familien var velfungerende. Det var rådgivers vurdering, at eleven "jo sagtens kunne blive boende hjemme".

Den pågældende elev måtte derfor vente et helt år på at kunne komme på Limfjordsskolen.

Men det er jo ikke familiens samlede ressourcer, der er i centrum, men den unges ressourcer.

Pludselig oplever vi, at der rundt omkring i kommunerne gives forskellige vilkår til de udviklingshæmmede, og at elever fra samme skoleklasse ikke længere kan få det samme tilbud (hvis de kommer fra forskellige kommuner).

Set fra vores side bliver der overhovedet ikke taget hensyn til den unge, som qua sit handicap i forvejen har begrænsede muligheder. Eleven oplever så forskelsbehandling, fordi han bor i en bestemt kommune; og endelig oplever den unge udviklingshæmmede at han ikke kan komme på efterskole som f.eks sine søskende.

Vi kender til forældre, der er villige til at betale en andel af udgiften, som man gør på efterskole. Og vi har undersøgt muligheden for om det kunne være en mulighed – dvs at forældre betaler deres del og kommunens deres del. Her løber vi så ind i at der tilsyneladende er et maximumbeløb på merudgifter på 200.000 som overskrides, idet tilbuddet på en skole som Limfjordsskolen er dyrere.

Forældres mulighed for at give deres barn et efterskolelignende ophold i denne situation er derfor afhængig af et anbringelsesgrundlag. Og hvis der efter rådgivers mening ikke er det, så kan den unge ikke komme af sted, og derved er forskelsbehandlingen en realitet.

Man taler meget om helhedsindsats og helhedsløsninger for borgerne, men det er ikke det vi ser i denne sammenhæng; det minder om kassetækning. Det er frustrerende at opleve, at der ikke kan

tages en helhedsvurdering af de unge med særlige behov. De har netop brug for, at der laves nogle brugbare og samlede løsninger på deres tilværelse.

Hvis kommunerne fremover vælger at ændre praksis og følge lovens bogstav 100% (hvilket vi selvfølgelig ikke skal bebrejde dem), så kommer vores unge udviklingshæmmede i klemme. Så har de ikke en reel mulighed for et ungdomstilbud som andre unge!

Derfor er der brug for en politisk løsning, og vi håber med dette brev at vi kan være med til at sætte denne proces i gang.

På vegne af en gruppe forældre

Dorte Wulff, Egehusvej 16, 9520 Skørping.

Tlf. 31 12 13 14

dortew@me.com

§ 52. Kommunalbestyrelsen skal træffe afgørelse om foranstaltninger efter stk. 3, når det må anses for at være af væsentlig betydning af hensyn til et barns eller en unges særlige behov for støtte. Kommunalbestyrelsen skal vælge den eller de foranstaltninger, som bedst kan løse de problemer og behov, der er afdækket gennem den børnefaglige undersøgelse efter § 50.

§ 67. Kommunalbestyrelsen skal sørge for, at der er det nødvendige antal pladser på døgninstitutioner, herunder på delvis lukkede døgninstitutioner og delvis lukkede afdelinger på døgninstitutioner for børn og unge, som på grund af sociale eller adfærdsmæssige problemer har behov for at blive anbragt uden for hjemmet. Kommunalbestyrelsen skal herunder sørge for, at der er mulighed for ambulante behandling.